

ROSE

Karen

In vertrouwen

De Fontein

Proloog

Zes jaar eerder

Hij was vlakbij. Crystal kon zijn zware ademhaling horen, kon voelen dat hij naar haar keek. Als ze naar rechts keek, over de onberispelijk geschoren heg, dan zou ze hem zien. Zijn blik zou hongerig zijn en zijn lichaam in staat van opwinding. Maar ze keek niet naar hem. Gunde hem dat plezier niet.

In plaats daarvan keek ze achterom. De deur van de tuinschuur stond op een kier, precies zoals hij had gezegd.

De tuinschuur. Ze keek op. Hij had overal op het uitgestrekte landgoed met haar kunnen afspreken, maar hij had voor het tuinschuurtje gekozen. Dat zou ze hem betaald zetten. Ze zou hem alles wat hij had gedaan betaald zetten.

Ze duwde zachtjes tegen de deur van de schuur terwijl ze nog een laatste keer achteromkeek. Het feest bij het zwembad was in volle gang en de muziek stond zo hard dat het kilometers in de omtrek te horen moest zijn. Gelukkig was het landgoed kilometers groot, anders zou de politie allang op de stoep hebben gestaan om bekeuringen uit te delen. Ze glimlachte wrang. Het idee alleen al was belachelijk.

De politie zou hier nooit bekeuringen komen uitdelen.

En dat was voor de dansers maar goed ook, dacht ze. *En voor mij.* Iedereen had het zo druk met plezier maken dat niemand haar had zien wegglijpen. De feestgangers bij het zwembad gingen helemaal uit hun dak – coke en seks waren veruit favoriet. Maar niet iedereen was in het zwembad. Op de dansvloer onder de bungelende lampions krioelde het van de kronkelende lichamen. Elke vrouw die haar kleren nog aanhad was tot in de puntjes verzorgd en Crystal was blij dat ze zo verstandig was geweest haar minuscule, peperdure jurk en de nog duurdere schoenen te dragen. Haar creditcard zat aan zijn maximum.

Maar ik pas er helemaal bij. In ieder geval voldoende om bij hét feest van het jaar te zijn – en dat was het belangrijkste. Ze wilde – nee, ze móést – hier zijn. Ze moest zijn gezicht zien wanneer ze hem vertelde wie ze werkelijk was. Dat ze bewijsmateriaal had dat hem te gronde zou richten.

Dat ze hem nu in haar zak had.

Hij zou geschokt zijn. Verbijsterd. Misschien zou hij zelfs smeken. Crystal glimlachte. Ze hoopte echt dat hij zou smeken.

Ze wierp een laatste blik op het huis dat groot en machtig op de heuvel opdoemde boven de feestende menigte. *Hij had me daar kunnen hebben, in een van de slaapkamers.* Daar waren er tenslotte tien van, elk ingericht als een plaatje uit een tijdschrift.

Maar ze was hier, in de tuinschuur. Maakte niet uit. *Op een dag zal dit allemaal van mij zijn.*

Ze deed de deur achter zich dicht en fronste haar voorhoofd. Dit was echt een tuinschuur. Hij stond vol met gereedschap en rook naar benzine. Aan de muren hing keurig gerangschikt alles wat een tuinman maar nodig kon hebben om een landgoed zo groot als dit te onderhouden. Twee tractormaaiers namen het grootste deel van de betonnen vloer in beslag. Er stond niet voor het gemak een bed in de hoek zoals ze had verwacht. Er was niet echt ruimte om iets te doen.

Crystal sloeg haar ogen ten hemel. *Behalve knielen misschien.* Dat sprak voor zich.

De deur achter haar ging open en weer dicht. ‘Amber,’ zei hij.

Crystal nam een ogenblik de tijd om haar hart tot bedaren te brengen. *Amber.* Zo had ze zichzelf voorgesteld. Als hij haar echte naam had gekend, zou hij nooit hier met haar hebben afgesproken. Dan zou hij haar genegeerd hebben, net zoals hij de telefonische boodschappen had genegeerd die ze bij die verrekte butler in het grote huis had achtergelaten. Dat was het lastige van chantage. Je moest eerst de aandacht van je doelwit zien te trekken voor je voorwaarden kon stellen. Nu had ze zijn aandacht.

Tijd voor actie, meid. Doe het goed. Je toekomst hangt af van de komende vijf minuten.

‘Je bent gekomen,’ zei ze zacht op verleidelijke toon. ‘Ik wist niet zeker of je dat wel zou doen.’

Hij grinnikte en het geluid klonk allesbehalve vriendelijk. ‘Je wist dat ik naar je stond te kijken.’

Ze hield haar stem poeslief. 'Ja. Ik had gehoopt op een plek die wat... comfortabeler zou zijn. Waar we zouden kunnen... praten.'

Hij maakte een neuriënd, nadenkend geluid. 'Praten? Ik dacht het niet. Crýstal,' voegde hij eraan toe en haar hart klopte in haar keel.

'Je wist het,' fluisterde ze.

'Natuurlijk wist ik het. Ik heb je laten volgen. Een knappe meid zoals jij die achter me aan zit. Ik moet voorzichtig zijn. Er lopen allerlei slechte mensen rond, Crystal. Je weet nooit wie er een stomme streek probeert uit te halen. Chantage bijvoorbeeld. Ga je me chanteren, Crystal?'

Ze onderdrukte haar paniek en hief langzaam haar arm om het busje pepperspray uit haar minuscule handtasje te halen, blij dat ze voorbereid was. In gedachten telde ze het aantal passen naar de deur. Zes stappen. Zes stappen kon ze wel aan. Ze zou langs hem kunnen glippen.

Ze moest wel.

Pak voorzichtig die spray. Geen plotselinge bewegingen. Laat hem niet merken dat je bang bent. Hij is dol op je angst.

Hij kwam dichterbij en ze voelde de warmte van zijn lichaam. 'Je had nooit moeten komen.' Zijn stem had een spottende ondertoon die haar tot op haar botten verkilde.

'Ik heb be-' Er kwam iets zijdezachts tegen haar kin. Een fractie van een seconde later gleed het naar haar keel en werd strakgetrokken. *Bewijzen. Ik heb bewijzen.* Maar de woorden kwamen niet.

Ik krijg geen adem. Ze maaide instinctief met haar armen en ze klauwde met haar nagels aan haar keel. Ze schopte naar achteren, probeerde zijn knieën te raken, zijn kruis, alles waar ze maar bij kon, maar hij trok haar omhoog tot haar voeten niet langer de grond raakten.

Nee. Alsjeblieft. Nee. Haar longen stonden in brand. Ze graaide naar haar tasje, greep de pepperspray en probeerde onhandig het dopje eraf te krijgen. *Wegwezen. Je moet hier gewoon weg.*

Ze rukte de dop van het busje. *Ik wil niet dood. Laat me alsjeblieft niet doodgaan.*

'Trut,' zei hij binnensmonds. 'Je komt hierheen en bedreigt me. Dacht je dat dat zou lukken? Dacht je nou echt dat dat zou lukken?'

Ze richtte de spuitbus, maar zijn hand sloot zich om haar pols, draaide die om en dwong het busje omlaag. Duwde haar vinger op het knopje. Nieuwe pijn drong in haar ogen, brandde en verblindde haar.

Ze schreeuwde, maar haar stem zat gevangen. Ze zat in de val. Ze liet de spuitbus vallen en wreef wanhopig in haar ogen.

Laat het ophouden. Laat het alsjeblieft op-

Hij deed een stap achteruit en haalde diep adem. Haar armen hingen slap langs haar lichaam. Hij liet haar op de grond vallen. Ze was dood. Hij had haar vermoord.

Het is me gelukt. Hij had zich lange tijd afgevraagd hoe het zou voelen om iemand het leven te benemen. Nu wist hij het. Hij had het eindelijk gedaan.

De trut. *Ze dacht dat ze hierheen kon komen. Me de baas kon zijn.* Ze had haar lesje geleerd. Een dure les. *Niemand kan mij de baas.* Hij frommelde de zijden sjaal waarmee hij haar had gewurgd tot een bal en propde die in zijn zak. Hij boog zich voorover om haar tasje van de grond te rapen en verborg het onder zijn jasje. Hij deed de deur een stukje open.

Er kwam niemand aan. Niemand keek. Iedereen was aan het feesten en had het geweldig naar zijn zin. De muziek van de band zou elk geluid dat ze hadden gemaakt hebben overstemd. Hij glipte de schuur uit en verdween achter de heg. Het was volbracht.

I

*Baltimore, Maryland,
dinsdag 5 april, 06.00 uur*

Paige Holden zette met een boze blik haar pick-up op de laatste vrije plek op de parkeerplaats. Uiteraard was het het vak dat het verst van haar appartement was. Uiteraard regende het.

Als je thuis was geweest, dan was je op dit moment je eigen garage binnen gereden en zou je lekker warm en droog blijven. Je had nooit uit Minneapolis weg moeten gaan. Wat haalde je in je hoofd?

Het was de spottende stem. Ze had de pest aan de spottende stem. Die leek haar hoofd binnen te glippen op het moment dat ze daar het minst op was voorbereid, meestal wanneer ze volkomen uitgeput was. Zoals nu.

‘Sodemieter op,’ mompelde ze, en de rottweiler op de passagiersstoel liet een zacht gegrom horen, wat Paige als instemming beschouwde. ‘Als we thuis waren geweest, dan zou dat kleine kind nog steeds bij die slet van een zogenaamde moeder zijn.’ Haar kaken klemden op elkaar bij de herinnering die nog maar enkele uren oud was. Ze wist niet zeker of ze ooit in staat zou zijn om de aanblik van het doodsbanige gezichtje uit haar geheugen te wissen. Dat wilde ze ook niet.

Ze had vanavond iets bereikt. Er was iemand in veiligheid gebracht die dat anders niet zou zijn geweest. Daar moest ze zich aan vastklampen op de momenten dat de spottende stem zich liet horen. Waar ze aan moest denken wanneer ze wakker werd uit haar nachtmerrie en het schuldgevoel haar bij de keel greep en haar dreigde te verstikken, waren de gezichten van de slachtoffers die ze had weten te beschermen.

Het zou goed komen met Zachary Davis. Uiteindelijk. *Omdat ik er vanavond was.*

‘We hebben het goed gedaan, Peabody,’ verklaarde ze vastbesloten. ‘Jij en ik.’

De hond klauwde aan het portier van de pick-up. Hij had uren met haar opgesloten gezeten in de cabine en geduldig gewacht tot de nacht voorbij zou zijn. Had zijn plicht gedaan. *Mij beschermen.*

Dat hij dat deed, gaf haar een veilig gevoel. Dat ze nog steeds een waakhond nodig had om zich in het holst van de nacht veilig te voelen, irriteerde haar. Dat ze nog steeds schrok wanneer iemand onverhoeds een beweging maakte, maakte haar pissig. Maar zo stonden de zaken er op het ogenblik voor en ze leerde ermee leven. Haar vrienden thuis hadden gezegd dat ze zichzelf meer tijd moest gunnen, dat het nog maar negen maanden geleden was, dat herstellen van een aanval jaren in beslag kon nemen.

Jaren. Paige was niet van plan zo lang te wachten. Met een kordaat gebaar trok ze haar capuchon over haar hoofd en maakte Peabody's riem vast aan zijn halsband. Ze zou hem uitlaten en vervolgens even koffie drinken en een douche nemen voor ze naar haar volgende afspraak ging.

En dan zou ze een paar uurtjes gaan slapen. Als ze maar moe genoeg werd, had ze geen last van dromen. Een paar uur slaap zonder dromen klonk hemels.

Peabody ging als een speer naar zijn favoriete plekje, de lantaarnpaal waar alle honden uit de buurt tegenaan piesten. Hij stond te snuffelen toen haar mobiele telefoon overging. Ze worstelde met de paraplu en keek op het display van het mobieltje voor ze dat tussen haar oor en schouder klemde. Het was haar partner. Dat was hij nu sinds drie maanden. Hoewel, tot ze haar vergunning voor privédetective kreeg, was hij strikt genomen haar baas.

'Waar zit je?' wilde Clay Maynard weten; zoals gebruikelijk vergat hij iedere vorm van begroeting. Hij was kortaf, misschien zelfs een beetje grof, maar hij was heel intelligent. En hij treurde nog steeds om een zwaar verlies. Omdat Paige dat verdriet heel goed begreep, pikte ze veel van hem.

Onder die ruwe bolster ging een goede vent schuil die in de drie maanden sinds ze naar Baltimore was verhuisd eerder een grote broer dan haar baas was geworden. Ze had in de vijftien jaar dat ze haar oude karatedojo had met tientallen overbezorgde 'grote broers' getraind die net zo waren als hij en ze wist hoe ze zijn geprikkeldheid moest aanpakken. Blijf kalm, maak hem aan het lachen.

'Ik sta bij een lantaarnpaal te kijken hoe Peabody staat te piesen.

Ik kan je wel een foto sturen als je daar prijs op stelt,' zei ze droog. 'Peabody vindt een inbreuk op zijn privacy niet erg als dat jou geruststelt.'

Het bleef even stil en toen moest hij ondanks zichzelf grinniken. 'Sorry. Ik heb je vaste telefoon gebeld, maar je nam niet op. Ik nam aan dat je inmiddels thuis zou zijn.'

Paige wilde hem eraan herinneren dat ze vierendertig was en geen vier, dat hij haar partner was en niet haar oppasser, maar dat deed ze niet. Hij had zijn vorige partner op een gruwelijke manier vermoord aangetroffen. Hij wilde zich niet verantwoordelijk voelen voor iemands dood en Paige begreep dat heel goed, misschien wel beter dan Clay dat zelf deed.

Thea's gezicht, altijd ergens aan de rand van haar bewustzijn aanwezig, drong zich nu op de voorgrond. Doodsbang, met dat pistool tegen haar hoofd. En toen dood.

En het maakt niet uit hoeveel Zachary Davissen je nog redt, zij blijft dood.

'Ik moest nog een verklaring afleggen bij de politie.' Het gezicht van Thea trok zich weer terug en de plek werd ingenomen door datgene waar ze nog maar een paar uur geleden door een raam getuige van was geweest.

'Had je zoiets wel eens eerder gezien?' vroeg hij.

'Een moeder die coke snuift, nou en of.' Het was een van haar vroegste herinneringen, een die ze maar zelden met iemand deelde. 'Een moeder die haar verslaafde vriendje aan haar zoon laat zitten, nee.'

De zes jaar oude Zachary Davis was de inzet van een harde strijd om de voogdij. Zijn moeder was verslaafd geraakt aan cocaïne. Zijn vader vroeg echtscheiding aan en wilde de voogdij voor zich alleen. De moeder zette in op gedeelde voogdij en beweerde dat ze was afgekickt. John Davis was bang dat de rechter de kant van de moeder zou kiezen en had Clay in de arm genomen om het bewijs te leveren dat de moeder nog steeds drugs gebruikte.

Dat was de reden dat Paige, als jongste medewerker van Clays detectiveagentschap, de hele nacht bij Sylvia's appartement had rondgehangen en foto's had gemaakt. Ze hadden verwacht dat Sylvia coke zou snuiven. Maar dat ze haar vriendje met zijn tengels aan haar zoon-tje zou laten zitten... dat had Paige niet verwacht.

'Hij stond op het punt een klein jongetje te verkrachten,' zei Clay

kalm. 'Jij hebt dat weten te voorkomen. Nu krijgt Sylvia een strafblad – wegens drugsbezit en voor het laten misbruiken van haar zoontje.'

'Ik had mazzel. Toen ik het alarmnummer belde was er net een politieauto in de buurt. Als het langer had geduurd was ik zelf naar binnen gegaan, dan had ik de deur ingetrapt als dat nodig was geweest. Ik had niet kunnen blijven toekijken terwijl dat kind werd aangerand.'

'Dat zou ik ook niet hebben gekund, maar dat vriendje had een wapen. Je zwarte band had een kogel niet tegen kunnen houden.'

Paige merkte dat ze onbewust haar schouder masseerde, waar een lelijk rafelig litteken haar huid ontsierde. Clay was nog vriendelijk. Hij had er makkelijk aan toe kunnen voegen: *net als afgelopen zomer.*

Haar handpalmen waren plotseling klam, ze veegde ze af aan haar spijkerbroek en rechte haar rug. 'Ik had mijn pistool bij me.' En dat was die nacht niet het geval geweest. *Die fout bega ik nooit meer.*

'Hij zou jou het eerst hebben geraakt.'

'Leer me dan die commandotrucs van je zodat ik ergens kan binnenvallen zonder dat ik voor mijn kop geschoten word.' Haar stem klonk nu hard en kortaf.

Voor Clay privédetective werd, zat hij bij de politie in D.C. Daarvoor was hij marinier geweest, hij leidde rekruten op, en dat was precies wat ze in wezen was – een detective met de witte band. De jaren dat ze zich had bekwaamd in vechtsporten hadden haar een diep respect voor haar leermeesters bijgebracht, dus matigde ze haar toon. 'Alsje-blijft,' voegde ze er zacht aan toe.

'Dat zal ik doen. Morgen. Je hebt een zware nacht gehad en ik wil dat je scherp bent. Neem de rest van vandaag maar vrij.'

'Dat doe ik misschien wel. Of misschien werk ik thuis verder. Ik heb een en ander te doen aan de zaak van Maria.'

'De zaak die je pro Deo doet,' zei hij enigszins misprijzend.

'Dat zou jij ook hebben gedaan, Clay.'

Hij zuchtte. 'Paige, elke veroordeelde in de bak heeft een moeder die denkt dat haar zoon onschuldig is.'

'Ik weet dat je me naïef vindt,' antwoordde ze. 'Alles lijkt erop te wijzen dat Ramon Muñoz schuldig is, maar er zijn een paar dingen die niet kloppen. In het slechtste geval spit ik alle rechtbankverslagen door en leer ik hoe ik zelf een zaak moet opbouwen.' Ze dacht aan de tranen in Maria's ogen toen ze om hulp smeekte. 'In het beste geval bezorg ik mama wat rust.'

‘Steek er gewoon niet te veel tijd in, oké? We moeten de rekeningen betalen.’

‘Maria komt vanmorgen langs met wat nieuwe informatie. Als het helemaal niets is, kap ik ermee. Als er wel wat in zit, laat ik het jou zien. Ik moet ervandoor. Ik moet koffie hebben.’

Het gepiep van banden deed haar met een ruk omdraaien naar de straat. Ze zag een busje op zich af stormen. Ze sprong opzij en sleurde Peabody aan zijn riem mee. Paige kwam hard op haar knieën in de modder terecht terwijl achter haar het geluid van scheurend metaal klonk. Ze bleef even zo zitten en haalde moeizaam adem.

Peabody’s geblaf klonk in haar oren en ze keek op, nog steeds verdwaasd. ‘Zit,’ snauwde ze en hij ging zitten, maar wachtte trillend op haar volgende commando.

‘Paige? Paige?’ Clays kreten kwamen blikkerig uit haar mobieltje, dat een paar meter verderop lag. Ze kroop naar haar telefoon terwijl ze met wild kloppend hart omkeek naar het busje.

‘Niets aan de hand. Niets aan de hand.’ Ze dwong zichzelf tot kalmte. *Haal adem.*

‘Wat was dat in vredesnaam?’

‘Een busje.’ Dat nu om de lantaarnpaal gevouwen was waar ze nog geen minuut eerder had gestaan. De vijfde deur en de voorruit waren doorzeefd met kogels en de portieramen lagen aan diggelen. ‘Het is aan stukken geschoten.’

‘Ik bel het alarmnummer,’ zei Clay kortaf. ‘Breng jezelf in veiligheid.’

Ze sprong overeind en bleef plotseling staan toen haar blik van de kogelgaten naar de schuifdeur aan de bestuurderskant ging. Die was roestbruin terwijl de rest van het busje blauw was. ‘Het is het busje van Maria.’ Paige rende naar de auto en haar hart sloeg over. Een vrouw lag voorover op het stuur. Haar bovenlichaam en de airbag die tevoorschijn was gekomen zaten onder het bloed. ‘Clay, zeg tegen de hulpdiensten dat een vrouw hier ligt dood te bloeden. *Schiet op.*’

‘Blijf aan de lijn, Paige,’ beval hij. ‘Ik bel vanaf een andere telefoon.’

Paige schoof haar telefoon zonder de verbinding te verbreken in haar zak. *Déjà vu*, klonk het in haar hoofd en ze dwong de afschuwelijke herinnering terzijde. ‘Maria? O nee!’ Ze wong het portier open en deed haar best haar paniek te onderdrukken.

Er zaten gaten in Maria’s versleten jas. Kogelgaten. Ze legde haar

vingers tegen Maria's hals. Een hartslag. Zwak, maar hij was er. *Ze leeft nog. Godzijdank.*

Paige duwde Maria zachtjes achterover en snakte plotseling naar adem. Dit was Maria niet, maar Elena, haar schoondochter – de vrouw van Ramon. Wie zou haar nou willen doodsch–

‘O, god.’ Angst daalde als een donkere wolk over haar neer. *Ze hadden informatie.* Haar angst werd groter en Paige keek om zich heen, op zoek naar een andere auto. Elena kon in deze toestand niet ver hebben gereden. Degene die dit gedaan had, moest nog in de buurt zijn.

Ze knoopte Elena's jas los in een poging een wond te vinden die ze zou kunnen behandelen, maar er was te veel bloed. *Ik heb geen idee waar ik moet beginnen.* ‘Wat is er gebeurd? Wie heeft dit gedaan?’

‘Geen politie.’ Elena's gefluister was te zwak, haar ademhaling te oppervlakkig. ‘Alsjeblieft.’

‘Waag het niet om dood te gaan,’ zei Paige verbeten. Ze maakte met trillende handen Elena's blouse los. ‘Verdomme. Ik zie niet waar je geraakt bent.’

Ze schrok toen Elena's hand plotseling haar pols omklemde. Elena knipperde verwoed met haar ogen in een poging ze open te krijgen. ‘Geen politie,’ fluisterde ze moeizaam. ‘Alleen jij. Belóóf het.’

‘Prima,’ zei Paige wanhopig. ‘Wie heeft dit gedaan?’

‘Agenten. Achtervolgden me,’ bracht Elena uit. ‘Beha.’

Paige hoorde sirenes dichterbij komen. *Bedankt, Clay.* Dat zou in ieder geval de schutter verjagen mocht die nog in de buurt zijn. Ze trok haar sjaal van haar nek en duwde die tegen wat eruitzag als Elena's zwaarste verwonding. ‘Er is hulp onderweg.’

‘Geheugen. Stick.’ Elena vocht naar adem terwijl ze aan haar eigen borst klauwde en aan de rand van haar beha trok, die nu zwart zag, doordrenkt van het bloed. Ze pakte Paige's hand en hield die stevig vast. ‘Zeg tegen Ramon dat ik van hem hou.’

‘Dat kun je hem zelf vertellen. Je overleeft het wel.’

Maar Paige geloofde daar niets van, en te oordelen naar de wanhoop in haar ogen, Elena ook niet. ‘Zeg tegen hem dat ik hem altijd ben blijven geloven,’ smeekte Elena nauwelijks hoorbaar. ‘Zég het hem.’

‘Dat doe ik. Beloofd. Maar jij moet me beloven dat je volhoudt.’ Achter haar kwam de ambulance met piepende banden tot stilstand en ze hoorde deuren slaan en rennende voetstappen.

‘Mevrouw, u moet aan de kant,’ beval iemand achter haar. ‘Houd uw hond in bedwang.’

Ze keek achterom en zag Peabody met ontblote tanden tussen haar en de groeiende menigte staan. Maar voor ze in beweging kon komen hoorde ze een gezoem als van een mug en Elena’s greep verslaptte. Paige deed vol afschuw een stap achteruit.

Er zat een gat in Elena’s voorhoofd dat er eerder niet was geweest.

Verdoofd als ze was kon ze alleen maar staren met haar handen tot machteloze vuisten gebald. En terwijl haar hart weer langzaam op gang kwam beseftte ze dat een van die vuisten iets hards omklemde. Iets kleins. Een geheugenstick. Elena had hem in haar beha verstopt. Ze had hem haar in de hand gedrukt.

Agenten. Achtervolgden me.

Maria was ervan overtuigd dat de politie haar zoon erin had geluisd. Dat had op zijn minst vergezocht geklonken. Nu was haar schoondochter doodgeschoten en ze had gezegd dat de politie het had gedaan.

Wat het ook mocht zijn dat Paige in haar hand hield was de reden dat Elena nu dood was.

Dinsdag 5 april, 06.04 uur

Silas liet zijn geweer zakken. Zijn handen waren vast, maar zijn hart klopte in zijn keel. Verdómmme. Hij had haar niet willen doden.

De vrouw met het lange zwarte haar deed een stap terug van het autowrak en haar tred was heel wat minder zeker dan die een paar minuten eerder was geweest. Hij dacht dat de vrouw er was geweest toen ze in het pad van het busje had gestaan, maar toen was ze weggesprongen als een of andere verrekte ninja en ze had dat monster van een hond meegesleurd.

Wie was ze in vredesnaam? Had Elena iets tegen haar gezegd? Hij hoopte van niet. Hij zou ervan balen als hij haar ook moest vermoorden. Dat had hij al bijna gedaan.

Gelukkig had ze zich omgedraaid toen de ambulancebroeders opdoken, want anders zou hij gedwongen zijn geweest haar ook neer te schieten, alleen maar om haar uit zijn schootsveld te krijgen. Dat zou hij niet prettig hebben gevonden. Hij had er een hekel aan om te doden

als het niet nodig was. Jammer genoeg had Elena haar eigen doodvonnissen getekend.

Hij deed het deksel van zijn geweer koffer dicht, pakte de uitgeworpen huls en liet die in zijn zak glijden. Mensen begonnen te gillen nu tot hen doordrong wat hij had gedaan. Dat Elena dood was. De paramedici doken, precies volgens hun instructies, weg achter hun voertuig.

En... daar kwam de politieauto met gillende banden tot stilstand. Twee agenten sprongen eruit met hun wapen in de hand. De mensen in de menigte die niet waren gevlucht wezen vaag, maar accuraat genoeg in zijn richting.

Trek aan je stutten, maat. Het zou niet lang duren voor de politie het hele gebied onder surveillance had. Hij bukte zich diep en liep naar de rand van het dak, liet zich op de brandtrap zakken en ging met twee treden tegelijk naar beneden.

Hij had maar een paar seconden gehad om een plek te vinden vanwaar hij Elena kon tegenhouden. Gelukkig bood het kleine kantorenpark dat hij had uitgekozen een goed uitzicht en toegang tot een ontsnappingsroute naar de plek waar hij zijn auto had achtergelaten.

Hij voegde in het verkeer in. Toen koos hij uit het hoofd een nummer op zijn mobieltje. 'Het is voor elkaar.'

'Is ze dood?'

'Ja,' mompelde hij. 'En dat is niet te danken aan die idioot van een Sandoval. Hij kon niet wachten tot ik het karwei af zou maken. Hij schoot haar busje aan diggelen voor ik haar van de weg kon drukken. Ik zou haar wat discreter hebben doodgeschoten.'

Er viel een boze stilte. 'Waarom?'

'Ik weet het niet,' zei hij. 'Dat moet je hem vragen. Misschien moet je hem ook vragen waarom hij haar überhaupt zo bij hem in de buurt heeft laten komen.' *Dan had ik haar niet hoeven vermoorden.*

'Misschien heb ik geen zin om hem dat te vragen.'

Silas haalde zijn schouders op. Hij wist wat dat kon betekenen. Denny Sandoval verdiende niet beter. Gegevens bewaren die Elena kon vinden. De idioot. 'Ik zou het op zelfmoord laten lijken.' Hij hield het bij een suggestie, in de wetenschap dat een bevel niet getolereerd zou worden. 'Wat zij te weten is gekomen zou sowieso zijn einde hebben betekend.'

Het bleef opnieuw even stil. 'Wat is ze te weten gekomen?'

‘Dat hij is betaald om te liegen tijdens de rechtszitting en dat het alibi van Muñoz toch echt was.’

‘Het zou haar woord tegen het zijne zijn geweest.’

‘Tenzij ze bewijzen had. Hij zat zo in de rats dat hij mij om hulp vroeg.’

‘Hij was blijkbaar bang genoeg om haar te volgen en op de auto te schieten.’

‘Hij was slordig. Hij schoot op de ramen, niet op de banden.’

‘Waarom?’

‘Waarschijnlijk omdat hij niet goed genoeg kan schieten om onder het rijden de banden te raken.’ Omdat de idioot waarschijnlijk dronken was. Alweer. ‘Ze is nog zo’n honderdvijftig meter doorgereden, is toen een woonwijk in gedraaid en tegen een lantaarnpaal geknald. Ik was net dichtbij genoeg. Als hij haar een minuut eerder had beschoten, dan had ik haar nooit kunnen raken.’

‘Maar ze is dood?’

‘Ja.’ Hij had op genoeg mensen geschoten om te weten wanneer een schot dodelijk was.

‘In dat geval mijn dank. Je wordt op de gebruikelijke manier beloond.’

Hetgeen betekende dat er snel en efficiënt een aanzienlijke som geld op zijn buitenlandse rekening zou worden gestort. Het had tijd gekost om te wennen aan deze beleefde bespreking van zo’n gruwelijke daad. Zelfs na al die tijd kreeg hij nog steeds de kriebels. ‘Dank je.’

‘Nog een vraag. Wie wordt er nog meer genoemd in wat het ook was dat hij bijhield?’

‘Ik heb geen idee. Ik was niet degene die hem betaalde. Dat was jij als ik me niet vergis. Ben je als jezelf gegaan of heb je er een verkleedpartijtje van gemaakt?’ Zodra hij de woorden had uitgesproken wenste hij dat hij ze weer kon inslikken. *Hou je sarcasme onder controle of je wordt zelf een ‘zelfmoordgeval’.*

Opnieuw een ogenblik stilte. ‘Ik was vermomd.’

‘Dan is er niets om je zorgen over te maken,’ zei hij vriendelijk.

‘Opnieuw, mijn dank. Je hoort nog van me.’

Ja, dat zal best. Hij had geen medelijden met die idioot van een Denny. Die had zijn eigen doodvonnis getekend door belastend materiaal te bewaren. En waarvoor? Chantage zou gelijkstaan aan zelfmoord en als verzekering was het overbodig als hij zijn grote mond had gehouden.

Hij had wel medelijden met Elena Muñoz. Ze had haar echtgenoot moeten vergeten en verder moeten gaan met haar leven. Dan had ze nu nog geleefd. *En dan zou ik een kras minder op mijn ziel hebben.*

Dinsdag 5 april, 06.20 uur

Drie en twee en een. Grayson Smith legde met een kreun de stang met de gewichten in het rek. *Honderddertig kilo ging vroeger een stuk makkelijker.* Aan de andere kant, hij was vroeger ook een stuk jonger. Hij was officieel hard op weg naar de veertig en dat zat hem veel meer dwars dan hij had verwacht.

Hij ontspande zijn schouders op de bank en knikte zijn helper toe. Ben ging zonder aarzelen verder met het verhaal dat hij aan het vertellen was voor Grayson aan de set begon.

‘Dus die lul gaat ervandoor en gooit dat verrekte pistool in een put.’ Ben trok een vies gezicht. ‘Ik krijg die lucht nooit meer uit mijn schoenen. Klootzak.’

‘Heb je het gevonden?’ vroeg Grayson.

‘Nou en of. Dit is de derde keer voor die vent. Nu kun je hem voorgoed opbergen.’

Dat had Grayson al zo vaak gehoord van rechercheurs. Helaas was ‘opbergen’ niet altijd zo eenvoudig als het leek. Toch was zijn gemiddelde aan veroordelingen een van de hoogste van het kantoor van de openbaar aanklager. De wetenschap dat hij klootzakken zoals degene die Ben net te pakken had achter de tralies kreeg, stelde hem in staat ’s nachts te slapen. Meestal.

‘Het zal me een waar genoegen zijn.’ Grayson pakte de stang beet en maakte zich klaar voor zijn laatste set. Hij had de gewichten net drie keer opgedrukt toen overal in de sportzaal telefoons overgingen en het geklets verstomde.

In een sportzaal vol politiemensen was dat een heel slecht teken.

Grayson legde de gewichten in het rek, kwam overeind en keek om zich heen. Het had er de schijn van dat de agenten die werden gebeld van het oostelijke district waren. ‘Wat is er aan de hand?’

‘Ik weet het niet,’ zei Ben zacht. Hij wachtte tot degene die het dichtst bij hem stond zijn mobieltje wegstopte. ‘Nou? Wat is er gaande, Profacci?’